

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

Núm. 5

Maig 2007

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

5

Tarragona, maig de 2007
3a època. Núm. 411

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

Decrets

Nomenament del consiliari del Consell Diocesà d'Acció Catòlica de l'arxidiòcesi de Tarragona	263
Erecció del Patronat de l'Ermita de la Mare de Déu del Loreto de Bràfim	263
Erecció de la Reial Germandat de Jesús Natzarè de Tarragona.....	264

Homilies

Diumenge de Rams	264
Missa crismal	266
Dijous Sant	269
Vetlla pasqual	272
Vetlla de Santa Maria de Montserrat	275

Als Quatre Vents

131. Cercant la veritat	279
132 Pasqua: una festa definitiva	280
133. Primeres comunions	281
134. Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor	283
135. L'1 de maig.....	284

Món Endins

027. Als dos anys del traspàs de Joan Pau II	285
028. Escollir el tipus d'escola, drets dels pares.....	286
029. Escollir la classe de religió a l'escola.....	287
030. El <i>Jesús de Natzaret</i> de Benet XVI.....	289
031. Davant les properes eleccions	290

Secretaria General i Cancelleria

Comunicats

Reunió 88a del Consell Episcopal.....	291
Reunió 89a del Consell Episcopal.....	291
Calendari d'actes del mes d'abril de 2007.....	292

Secció d'assumpes matrimonials administratius

Carta referent als matrimonis en què un dels contraents sigui de procedència nigeriana	293

Delegació de pastoral de la salut

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

Carta referent al pelegrinatge d'enguany	294

Delegació de vocacions

Carta amb motiu de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions.....	295

Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona

Full referent a la documentació que caldria dipositar a l'Arxiu.	296

Biblioteca del Seminari Pontifici

Full referent als llibres que caldria dipositar a la Biblioteca.....	297

Secció informativa

Associació Cultural Sant Fructuós

Presentació de la <i>Petita passió de sant Fructuós</i>	299

Secció documental

Sant Pare

Missatge <i>Urbi et Orbi</i> de Pasqua.....	300

(44 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Sarcòfag d'època teodosiana, amb la guarició de Bethesda, a la façana de la Catedral, i detall del retaule major de la Catedral, de Pere Joan (segle XV), amb santa Tecla a la fossa dels lleons.

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Rabassa Arts Gràfiques. C/ dels Jurats, 10-12. Tel. 977 31 05 41. 43205 Reus

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Ferran Juan. Tel. 977 21 26 28

Senyor Arquebisbe

DECRET

de 3 d'abril de 2007, pel qual es nomena el consiliari del Consell Diocesà d'Acció Catòlica de l'arxidiòcesi de Tarragona

D'acord amb l'article 26 dels Estatuts del Consell Diocesà d'Acció Catòlica de l'arxidiòcesi de Tarragona, i vista la terna de candidats presentada per l'Assemblea Plenària,

PEL PRESENT DECRET nomeno Mn. Jordi Vila Borràs consiliari del Consell Diocesà d'Acció Catòlica de l'arxidiòcesi de Tarragona, per a un període de quatre anys.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

DECRET

de 3 d'abril de 2007, pel qual s'erigeix l'associació Patronat de l'Ermita de la Mare de Déu del Loreto de Bràfim en associació privada de fidels, se li concedeix personalitat jurídica privada i se n'aproven els Estatuts

Vist l'escrit del Sr. Rector de la Parròquia de Sant Jaume Apòstol de Bràfim, de 8 d'agost de 2006;

Atès el dictamen del fiscal, que és favorable;

PEL PRESENT DECRET, d'acord amb els canons 304 i 305 del Codi de Dret Canònic, ERIGEIXO L'ASSOCIACIÓ PATRONAT DE L'ERMITA DE LA MARE DE DÉU DEL LORETO DE BRÀFIM, la qual queda constituïda en associació privada de fidels en aquesta arxidiòcesi, i li concedixo personalitat jurídica privada. Així mateix, aprovo els estatuts pels quals es registrà l'esmentat Patronat.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

DECRET

de 3 d'abril de 2007, pel qual s'erigeix l'associació Reial Germandat de Jesús Natzarè de Tarragona en associació privada de fidels, se li concedeix personalitat jurídica privada i se n'aproven els Estatuts

Vist l'escrit del president de la Reial Germandat de Jesús Natzarè de Tarragona, de 22 de gener de 2007, en què sol·licita l'aprovació dels nous Estatuts;

Atès el dictamen del fiscal, que és favorable;

Escollat el parer del consiliari de la susdita Germandat,

PEL PRESENT DECRET, d'acord amb els canons 304 i 305 del Codi de Dret Canònic, ERIGEIXO L'ASSOCIACIÓ REIAL GERMANDAT DE JESÚS NATZARÈ DE TARRAGONA, la qual queda constituïda en associació privada de fidels en aquesta arxidiòcesi, i li concedeixo personalitat jurídica privada. Així mateix, aprovo els estatuts pels quals es registrarà l'esmentada Germandat.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

HOMILIA

del diumenge de la Passió del Senyor o diumenge de Rams. Catedral, 1 d'abril de 2007

Molt estimats germans i germanes en el Senyor,

Acabem de llegir la Passió de Nostre Senyor Jesucrist. Permeteu-me uns breus comentaris a la mort redemptora del Crist en el disseny diví de salvació.

«Arribada l'hora, Jesús es posà a taula»

I va manifestar als apòstols el seu ardent desig de menjar amb ells aquell sopar pasqual abans de la seva passió. Complint l'amorós disseny del seu Pare envers nosaltres, Jesús va instituir aleshores una aliança nova i eterna, segellada amb la seva sang: una aliança constantment renovada en la santa missa.

És voluntat del Pare que tothom se salvi. L'amor del Pare no exclou ningú. Jesús ens ho recorda al final de la paràbola de l'ovella perduda: «El vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits» (Mt 18,14). Aquesta es la raó per la qual el Fill unigènit de Déu va davallar del cel: «per nosaltres els homes i per la nostra salvació».

Per això, l'Església proclama des de fa dos mil anys que Crist va morir per tots els homes sense excepció. «No hi ha hagut, no hi ha ni hi haurà cap home pel qual el Crist no hagi patit» (CEC 605). Amb quin amor i agraïment hem de contemplar la passió de Jesús!

«Mort pels nostres pecats segons les Escriptures»

Ja les Escriptures havien anunciat per boca d'Isaïes aquest disseny diví de salvació, aquest misteri de redempció universal per la mort del «Servent, el Just» (Is 53,11): un rescat que alliberaria els homes de l'esclavatge del pecat.

Perquè després de la desobediència dels nostres primers pares, la humanitat jaia caiguda i condemnada a morir a causa del pecat. El poder de les tenebres ofuscava l'enteniment dels homes i els tenia esclavitzats, mentre les portes del cel restaven closes per a nosaltres. «Cap home, ni que fos el més sant, no estava en situació de prendre damunt seu els pecats de tots els homes i oferir-se en sacrifici per tots» (CEC 616). La iniciativa va partir de Déu Pare: «No som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats» (1Jn 4,10).

Jesús accepta lliurement l'amor redemptor del Pare

Jesús, el Fill estimat —veritable Déu i veritable home—, acceptant en el seu cor humà l'amor del Pare envers els homes, «els estimà fins a l'extrem» (Jn 13,1), «perquè ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (Jn 15,13). Va acceptar la seva mort redemptora «per portar els nostres pecats en el seu cos sobre el patíbul» (1Pe 2,24). Així, en el sofriment i en la mort, la seva humanitat va esdevenir l'instrument lliure i perfecte del seu amor diví que vol la salut dels homes. Va acceptar lliurement la passió i la mort per amor al seu Pare i als homes que el Pare vol salvar: «Ningú no em pren la vida» —deia— «sóc jo qui la dono lliure-

rement» (Jn 10,18). Aquesta és la sobirana llibertat del Fill de Déu, quan ell mateix se'n va a la mort. L'existència, en el Crist, de la persona divina del Fill, el feia cap de tota la humanitat, i va fer possible el seu sacrifici redemptor per tots.

A la creu, Jesús consuma el sacrifici

El seu amor «fins a l'extrem» (Jn 13,1) —que avui hem contemplat en la lectura de la Passió— va donar al sacrifici del Crist «el seu valor de redempció i de reparació, d'expiació i de satisfacció, el qual» —diu el Catecisme— «en l'ofertament de la seva vida, ens va conèixer i ens va estimar a tots nosaltres» (CEC 616).

«Ens va conèixer i ens va estimar a tots nosaltres.» En tot moment va tenir de cadascun de nosaltres un coneixement amorosíssim, ens tenia contínuament presents i ens abraçava amb el seu amor salvífic. Això ho hem de recordar sovint, aquests dies en què seguirem pas a pas els misteris de la Setmana Santa.

La nostra participació en el sacrifici del Crist

«L'amor del Crist ens té agafats» —afirma sant Pau—: «hem comprès que un ha mort per tots, i això vol dir que tots han mort amb ell» (2Co 5,14).

Veritablement, ell és el Pa de vida baixat del cel que dóna vida al món. Ell «s'ha unit d'alguna manera a tot home», «ofereix a tots els homes, de la manera que Déu sap, la possibilitat de ser associats al misteri pasqual». Crida els seus deixebles a «prendre la creu i seguir-lo» (Mt 16,24), perquè va patir per nosaltres i ens va deixar un exemple perquè seguíssim les seves petjades (cf. 1Pe 2,21). Vol associar-nos al seu sacrifici redemptor i dur-nos a la glòria, tot passant per la Creu.

Però, no tingueu por, que al peu de la Creu trobarem sempre la mare de Jesús, associada més íntimament que ningú al misteri del seu sofriment redemptor. Ella serà sempre la nostra Mare, el nostre refugi i la nostra fortalesa. Procurem, doncs, revivre aquests dies sants no com uns espectadors passius de la Passió, sinó associant-nos activament al misteri de la mort i resurrecció de Jesús.

HOMILIA

en la missa crismal. Catedral, 2 d'abril de 2007

Molt estimats preveres, diaques, seminaristes. Molt estimats religiosos i religioses; germans i germanes en el Senyor,

«Jesucrist ha fet de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare» (Ap 1,6).

Amb gran alegria presideixo aquesta celebració de la missa crismal amb tots vosaltres, preveres de l'Església a Tarragona. Em sento envoltat del vostre afecte i estimació, així com de la vostra pregària. Sapigueu que aquests sentiments són també els meus envers vosaltres, estimats germans. Aquesta celebració, en la qual consagrarem el crisma i beneirem els olis dels malalts i dels catecúmens, és un signe de la unió estreta dels preveres amb el bisbe, unió que es veurà reforçada quan, d'aquí a uns instants, renovareu les vostres promeses sacerdotals.

En primer lloc voldria felicitar els mossens que celebren els vint-i-cinc anys de presbiterat, que són Mn. Joan M. Banús, Mn. Josep M. Font, Mn. Joaquim Fortuny, Mn. Joaquim Gras i Mn. Josep Queraltó; i els qui celebren els cinquanta anys: Mn. Ramon Blas, Mn. Jaume Gabarra, Mn. Francesc Gallart, Mn. Josep Pascual i el P. Lluís Vila.

Recordem també els preveres que avui haurien celebrat els cinquanta anys de sacerdoci i que ja són a la pàtria definitiva: Mn. Jaume Magriñà, Mn. Joan Grifoll i Mn. Emilià Clemente. I tampoc voldria deixar de recordar Mn. Manuel Ferran, que amb Mn. Clemente són els dos preveres morts des de l'última missa crismal. Per a tots ells un record molt especial, ple d'agraïment i de pregàries, i també amb la petició que des del cel intercedeixin per nosaltres.

El proper Dijous Sant recordarem com el Senyor va encomanar als Dotze la tasca sacerdotal de celebrar, amb el pa i el vi, el sagrament del seu cos i de la seva sang fins al dia que torni. El do del mateix Jesús substitueix els sacrificis de l'Antiga Aliança. Així, el nou culte es fonamenta en el fet que Déu ens fa un do a nosaltres: el do del sacerdoci, i nosaltres, ben plens d'aquest do, arribem a ser seus: és com si la creació tornés al Creador. També el sacerdoci de l'Antiga Aliança s'ha transformat en una cosa nova: identificar-se amb el mateix Jesús.

El misteri del sacerdoci a l'Església rau en el fet que nosaltres, encara que pobres i miserables, en virtut del sagrament de l'orde podem actuar en nom de Crist. Aquest és el gran misteri que avui tornem a agrair: Jesucrist vol exercir el seu sacerdoci per mitjà de nosaltres. Això que ens torna a impressionar cada vegada que celebrem un sagrament, ho recordem especialment el Dijous Sant. Aquest record ens ajudarà a foragitar la rutina diària que amenaça un misteri tan gran.

El record del gest de la imposició de les mans, signe a través del qual vam començar a participar d'aquest poder de fer present Jesucrist, ens fa reviure aquell «Tu em pertanys, tu estàs sota la meva protecció», que ha guiat el nostre camí des del dia de l'ordenació i que cal que continuï guiant tota la nostra vida en diària fidelitat al Senyor.

També la unció de les mans, signe de l'Esperit Sant i de la seva força, ens fa palès que Jesús vol que siguem els seus instruments per servir els

homes i dones. Ell, que també va ser ungit, com ho hem recordat fa uns instants en l'evangeli, actua per missió del Pare i en unió amb l'Esperit Sant. Posem nosaltres una vegada més les nostres mans a la seva disposició i demanem-li que no ens deixi i que ens guiï.

El record del gest sacramental de la imposició de les mans ens fa present que un dia tots oïrem la veu amb què el Senyor ens convidava a seguir-lo de prop: «Tu segueix-me.» Aquest signe, que manifesta que ens posàvem sota la protecció del Senyor, resumeix l'itinerari existencial de tota la nostra vida: la vocació. Potser en algun moment hi va haver vacil·lacions, dificultats, dubtes... Potser vam arribar a dir, com Pere: «Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador» (Lc 5,8). Però Jesús ens atreu i ens diu que no tinguem por, que és amb nosaltres, que no ens deixa. De la mà de Jesús no ens enfonsarem, com li va passar a Pere, i ens posarem al servei de la vida i de l'amor, que són més forts que l'odi i la mort.

«Ja no us dic servents sinó amics» (cf. Jn 15,15). Jesús ens fa els seus amics: ens ho encomana tot, s'encomana ell mateix a les nostres mans, de manera que podem dir: «Això és el meu cos. Jo et perdono.» Quina confiança tan gran ens ha manifestat el Bon Déu!

«Ja no us dic servents sinó amics»: aquest és el significat profund de ser sacerdots: ser amics de Déu. Però aquesta amistat, ho sabeu prou bé, compromet tota la vida. I amistat vol dir comunió, no sols intel·lectual, sinó també de la voluntat, dels afectes, dels sentiments, i per tant també de les obres; comunió que ens hem de manifestar en primer lloc entre nosaltres, procurant ser servidors de tots perquè ningú no tasti la fel amarga de la solitud.

La conseqüència d'aquesta necessitat de comunió amb Jesús és que ens cal conèixer-lo de manera personal, vivint amb ell, escoltant-lo. L'evangeli ens diu que ell es retirava sovint a la muntanya a pregar. Nosaltres també necessitem aquesta «soledat acompanyada»; ens calen les estones de pregària, i, si tenim molta activitat, molta feina, encara ens calen més. Ens ha de fer por caure en l'activisme buit de tracte personal amb Jesús. Només amb aquest tracte es referma l'amistat amb qui tant ens estima: la Sagrada Escripura, la Litúrgia de les Hores, la meditació personal... ens faran trobar Jesús que ens parla.

L'exhortació apostòlica *Sacramentum caritatis* del sant pare Benet XVI és un text extens sobre l'eucaristia. Hi ha un punt, el n. 80, que parla de l'eucaristia i l'espiritualitat sacerdotal. No vull deixar de llegir-lo. El Papa ens diu: «La forma eucarística de l'existència cristiana es manifesta de manera particular en l'estat de vida sacerdotal. L'espiritualitat sacerdotal és intrínsecament eucarística. La llavor d'aquesta espiritualitat es pot trobar en les paraules que el bisbe pronuncia en la litúrgia de l'ordenació: “Rep l'ofrena del poble sant per presentar-la a Déu. Pensa sempre el que faràs,

reproduïx en tu el que commemoràs, i conforma la teva vida al misteri de la creu del Senyor.” El sacerdot, per donar a la seva vida una forma eucarística cada vegada més plena, ja en el període de formació i després en els anys successius, ha de dedicar temps a la vida espiritual. Està cridat a ser sempre un autèntic cercador de Déu, i al mateix temps a romandre proper a les preocupacions dels homes. Una vida espiritual intensa li permetrà entrar més profundament en comunió amb el Senyor i l’ajudarà a deixar-se guanyar per l’amor de Déu, donant-ne testimoniatge en totes les circumstàncies, encara que siguin difícils i fosques. Per això, juntament amb els pares sinodals, recomano als sacerdots “la celebració diària de la santa missa, encara que no hi hagi participació de fidels”. Aquesta recomanació està en consonància abans que res amb el valor objectivament infinit de cada celebració eucarística; i, a més, està motivat per la seva singular eficàcia espiritual, perquè si la santa missa es viu amb atenció i amb fe, és formativa en el sentit més profund de la paraula, perquè promou la conformació amb Crist i consolida el sacerdot en la seva vocació.» Fins aquí les paraules del Sant Pare.

Hem fet un breu repàs de la nostra vida sacerdotal: Jesús, que vol exercir el seu sacerdocí a través nostre, ja no ens diu servents sinó amics, i ens crida a seguir-lo; el coneixem i l’estimem més amb la pregària personal. Vull també agrair-vos tota la vostra dedicació a fer present l’evangeli i Crist ressuscitat. Sabem prou bé que som nosaltres els qui hem d’estar molt agraïts per la predilecció que ens ha fet el Senyor, però és just que el bisbe agraeixi la dedicació de tots els preveres al servei de l’Església. I amb l’agraïment, la petició: que tinguem un veritable desig que se’ns ompli el Seminari. No deixem de demanar a l’amo del sembrats que enviï segadors, ja que fan molta falta. Si vivim amb joia i dedicació la nostra vocació sacerdotal hi haurà molts joves que, moguts per aquest exemple, escoltaran la veu de Jesús que els crida al seu seguiment en la vida sacerdotal.

Amb aquesta fraternal celebració de la missa del crisma, preparem-nos a reviure el trídium pasqual; procurem ser espectadors actius d’aquest misteri de la Pasqua de Jesús i, com direm d’aquí a uns instants tot renovant les promeses sacerdotals, que el Senyor ens guardi en el seu amor i ens porti a tots, pastors i ovelles, a la vida eterna.

Jesús va assumir la nostra carn prenent-la de Maria. Que ella, bona Mare, ens ajudi a donar-li tota la nostra vida perquè pugui venir al món i el transformi. Que Déu us beneeixi a tots!

HOMILIA

del Dijous Sant. Catedral de Tarragona, 5 d’abril de 2007

Molt estimats germans i germanes en el Senyor,

«Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això, per celebrar el meu memorial» (1Co 11,24). Cada dia repetim aquestes paraules de Jesús quan, seguint la seva indicació, renovem l'eucaristia. Avui, Dijous Sant, cobren un relleu especial, perquè commemorem el seu últim sopar amb els deixebles abans de la Passió. En el sopar pasqual, els israelites feien memòria i donaven gràcies a Déu perquè els havia alliberat de l'esclavatge d'Egipte. Seguint minuciosament el ritual après dels seus avantpassats, immolaven un anyell com a senyal del pacte que el Senyor havia establert amb el seu poble. Però el vespre de l'últim sopar, que avui commemorem, Jesús va donar a la celebració de la Pasqua un sentit nou i definitiu. Ell mateix és l'Anyell de Déu que amb el seu sacrifici ens ha alliberat de l'esclavatge del pecat. El sacrifici de Jesús es fa present cada cop que celebrem l'eucaristia. Així ho recorda sant Pau als cristians de Corint, en el text que acabem d'escoltar: «Cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni» (1Co 11,26); aquesta «tradicció que jo he rebut» —escriu l'Apòstol— «i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor» (1Co 11,23).

Recentment el Sant Pare ha volgut recordar —en l'exhortació apostòlica *El sagrament de la caritat*— que l'eucaristia «és el compendi i la summa de la nostra fe». «La fe de l'Església és essencialment fe eucarística i s'alimenta de manera particular a la taula de l'eucaristia. [...] Com més viva és la fe eucarística del poble de Déu, més profunda és la seva participació en la vida eclesial [...]. A l'eucaristia, Jesús [...] dóna tota la seva vida, manifestant així la font originària de l'amor diví» (n. 6).

En l'altre gran document publicat per Benet XVI, l'encíclica *Déu és amor*, ja havia escrit sobre aquest punt. Després d'analitzar què és l'amor, segons la paraula revelada, recordava que «Jesús ha perpetuat el seu acte de lliurament mitjançant la institució de l'eucaristia» (n. 13). I explicava que, quan Déu revela com és el seu amor envers nosaltres, no ho fa només amb explicacions, sinó que ell mateix s'entrega per nosaltres. «La veritable originalitat del Nou Testament» —escriu el Papa— «no consisteix en noves idees, sinó en la figura mateixa de Crist, que dóna carn i sang als conceptes. [...] Quan Jesús parla en les seves paràboles del pastor que va darrere de l'ovella esgarriada, de la dona que busca la dracma, del pare que surt a trobar el fill pròdig i l'abraça, no es tracta només de meres paraules, sinó que és l'explicació del seu propi ésser i actuar.» I afegeix el Sant Pare: «Adreçar l'esguard al costat traspasat de Crist [...] ajuda a comprendre [...] que "Déu és amor" [...]. I, des d'aquesta mirada, el cristià troba l'orientació de la seva vida i del seu amor» (n. 12).

La caritat no és un tema per parlar-ne, sinó que s'ha de concretar en accions ben determinades. Això és el que Jesús ensenya als apòstols. En el moment més solemne, quan estava a punt de donar la seva vida a la creu,

els va deixar ben clar que la caritat no consisteix només en grans proeses, sinó que es manifesta dia a dia en els serveis quotidians. I així, «conscient que venia de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula [...] i es posà a rentar els peus als deixebles» (Jn 13,3.5). En acabat, un cop assegut de nou a taula, els va explicar: «Us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us he fet» (Jn 13,15).

En aquest gest de Jesús, a més de la disponibilitat per al servei en les tasques més humils, sovint s'hi veu un signe del perdó. Efectivament, perdonar és la manifestació més gran de la caritat, la que més ens fa semblants a Déu. El mateix Jesús, després d'ensenyar el pàrenostre als deixebles, els havia explicat: «Perquè, si perdoneu als altres les seves faltes, el vostre Pare celestial també us perdonarà a vosaltres» (Mt 6,14).

A vegades no serà fàcil saber perdonar. Pot ser molt difícil quan s'ha rebut un mal greu i injust, i més si aquest mal és irreparable. En aquests casos, el cristià haurà de dirigir la mirada a Jesús crucificat que, des de la creu, demana el perdó del Pare per a aquells que el crucifiquen: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34).

Però també pot resultar molt difícil perdonar tantes i tantes petites molèsties que no són pas greus, però que poden entelar la convivència, fins i tot entre persones que tenen lligams familiars o d'amistat i que sens dubte s'estimen. Així doncs, el marit ha de ser prompte, amatent, a perdonar la muller, i la muller, el marit; el pare i la mare, els fills; els fills, els pares, i els germans entre ells; i els companys de treball; i també, quan conduïm un vehicle i ens sembla que un altre conductor ha fet una maniobra imprudent, o quan algú no ha respectat l'ordre d'arribada en un comerç... A vegades, caldrà fer un advertiment educat i oportú si això el pot ajudar a esmenar-se, però molts altres cops oferirem a Déu aquella contrarietat i ens servirà per demanar al Senyor que ajudi i doni la seva gràcia a aquella persona que ens ha molestat.

Avui és també un dia convenient per a parlar del sacerdoti, que Jesús va instituir en el mateix moment que l'eucaristia. Com que parlàvem de caritat, podem afegir que també hi ha d'haver aquesta sintonia, fruit de la caritat, entre el sacerdot i els fidels de la comunitat parroquial. En el capellà cal veure la imatge del Bon Pastor —que és Jesucrist— que dona la vida per les seves ovelles. Lògicament cadascú té la seva manera de ser, el seu tarannà, però en tot cas Jesús es fa present d'una manera molt particular en el sacerdot, que actua en la persona del Crist quan presideix l'eucaristia, quan perdona els pecats en la confessió, quan anuncia la Paraula de Déu.

Us vull demanar que tingueu cura dels sacerdots: sé que ja ho feu, i ells mateixos m'ho comenten; però no deixeu de fer-ho. Els cuideu quan procureu subvenir a les necessitats de la parròquia, quan els ajudeu a

desenvolupar el seu ministeri amb dignitat i pietat, quan vetlleu perquè estiguin ben atesos, especialment si ja són grans.

Dijous Sant és dia de gran festa perquè commemorem el Sant Sopar, durant el qual Jesús va instituir «el convit del seu amor» (Oració col·lecta), que és l'eucaristia. Al mateix temps, és dia de dol, perquè comença la nit de patiment i angoixa que va acabar amb la mort de Jesús al Calvari. Acompanyem-lo amb l'amor i la pregària. Anem a visitar-lo als monuments on durant aquestes hores queda reservat perquè puguem adorar-lo i desagraujar-lo de les ofenses que li fem els homes i dones. Dirigim-li la nostra pregària per mediació de la Mare de Déu Dolorosa. Així sia.

HOMILIA

de la vetlla pasqual, Catedral de Tarragona, 7 d'abril de 2007

Benvolguts germans i germanes en el Senyor,

Ens trobem en el moment més important de l'any litúrgic, ja que l'Església espera vetllant la resurrecció de Crist i la celebra en els seus sacraments. Hem commemorat en aquests dies sants els esdeveniments centrals de la història de la Salvació, i ara tots ells, i especialment el trídium pasqual i tot l'any litúrgic, arriben al seu cim. Tot hi conflueix, però de manera especial el misteri de la passió i mort del Senyor.

En la celebració d'aquesta nit santa s'engloba tot el contingut teològic del misteri de Jesucrist salvador i del cristià salvat. Així, la Litúrgia de la llum, amb la qual hem començat la vetlla, simbolitza Crist, llum del món, que amb la seva mort i resurrecció venç les tenebres del pecat. Immediatament, hem escoltat el pregó pasqual que anuncia la imminent resurrecció del Salvador i ens disposa a la joia de la Pasqua. La Litúrgia de la Paraula, avui més llarga que l'habitual, ens ha portat a través dels grans temes de la història de la Salvació, des de l'origen del món fins a les grans profecies messiàniques, passant pel relat de l'aliança de Déu amb el seu poble. La lectura del Nou Testament, centrada en el sagrament del baptisme, que és el sagrament pasqual per excel·lència, ens ha recordat que és a través dels sacraments com els cristians participem de la mort redemptora del Senyor, actualitzant-se el disseny salvífic en cada un de nosaltres. Per fi, a l'evangeli hem escoltat amb joia el relat d'aquelles dones que, plenes d'amor per Jesús, busquen el seu cos el matí del diumenge, per enllestir el que faltava de les feines de la sepultura. Troben el sepulcre buit i uns àngels que els diuen que Jesús ha ressuscitat tal com ja ho havia anunciat.

D'aquí a uns moments seguirà la Litúrgia baptismal. Aquest any, per primera vegada des que sóc arquebisbe, tindrè la gran alegria en aquesta

vetlla pasqual d'incorporar a l'Església pel baptisme sis adults, als quals també confirmaré i els donaré l'Eucaristia; també batejaré i donaré la comunió a una nena, i, finalment, batejaré dos nens petits. És per a mi un gran goig poder administrar aquests sacraments, i demano el Senyor que en anys futurs puguin ser cada dia més els adults que rebin, en aquesta nit santa, els tres sacraments de la iniciació cristiana, tal com s'ha fet durant segles. És un consol de l'ànima veure créixer l'Església.

A vosaltres, adults, que avui rebreu aquests sacraments i que al llarg del vostre catecumenat hem pogut parlar en diverses ocasions, us desitjo que, com ens diu el Catecisme, «rebeu cada cop més les riqueses de la vida divina i progresseu cap a la perfecció de la caritat» (cf. CEC, 1212). Dono les gràcies de cor a tots els que heu fet possible aquesta celebració: catequistes, padrins i familiars, i al director diocesà del Catecumenat.

Convido tota la comunitat cristiana avui aquí reunida a unir-vos a aquesta celebració, renovant també les nostres promeses baptismals: fem-ho amb plena consciència d'estar actualitzant la nostra incorporació a Crist ressuscitat i renovant el desig de ser fidels a la vocació a la santedat, que abraça tota la nostra existència. Renovem també la imposició de les mans i la unció del crisma del dia de la nostra confirmació, i apropem-nos a rebre el cos de Crist gloriós amb devoció i amb l'esperança que un dia també nosaltres serem glorificats amb ell.

La gloriosa resurrecció de Crist és la clau per interpretar tota la seva vida i, alhora, el fonament de la fe dels cristians i penyora de la nostra futura resurrecció. Tot allò que Jesús va predicar, totes les seves paraules i els seus fets tenen autèntic valor per la resurrecció; si el Senyor no hagués ressuscitat, res del que ens ha deixat dit als evangelis no tindria força salvadora. Per això, el fet històric indiscutible de la resurrecció del Senyor es constitueix com la realitat central de la fe catòlica i com a tal va ser predicada pels Apòstols des dels inicis del cristianisme. És tan gran la seva importància que a aquells primers deixebles se'ls anomena «testimonis de la resurrecció de Crist» (cf. Ac 1,22.2,32).

Crist viu! Això és el que van anunciar els Apòstols i les dones que van ser testimonis directes de tan gran prodigi; això és el que l'Església ha anunciat ininterrompudament durant vint segles, i això és el que nosaltres anunciem avui plens de joia: Crist ha ressuscitat i viu a la dreta del Pare! Aquest és l'argument suprem de la divinitat de Jesús, que ha ressuscitat per la seva pròpia virtut.

Si ens trobem davant el nucli de la predicació de la veritat cristiana, això cal que tingui manifestacions pràctiques per a la nostra vida. En aquest Jesús viu, el cristians ho trobem tot: consol, força, esperança, amor, i fora d'ell la nostra vida restaria buida. La litúrgia dels dies de Pasqua es repetirà de

mil maneres diferents: alegreu-vos; no perdeu mai la pau ni el goig; serviu el Senyor amb alegria.

Hem començat aquesta solemne vetlla a les fosques; és una imatge de les tenebres en què es trobava la humanitat per culpa del pecat, i de les tenebres en què es troba quan està lluny de Crist. A la veu de «La llum de Crist!» les tenebres s'han anat dispersant, i la llum que provenia del ciri pasqual s'ha anat estenent a les candeles que els fidels portàvem a les mans. La imatge és bonica i ben certa: l'Església vessa sobre la terra, sumida en tenebres, la llum del Crist ressuscitat.

Però aquesta imatge cal fer-la realitat en les nostres vides. Tots els cristians hem rebut una llum que hem de portar a tots els homes i dones del nostre món. La resurrecció de Crist és una crida forta a l'evangelització, a ser llum i a portar la llum a d'altres. Ara bé, això sols ho aconseguirem si estem ben units al Senyor, perquè, com va escriure sant Pau als d'Efes, Déu «ha volgut unir en el Crist totes les coses, tant les del cel com les de la terra» (Ef 1,10); hem d'informar el món sencer amb l'esperit de Jesús, posar Crist al bell mig de totes les activitats humanes.

La nostra missió de cristians és proclamar la reialesa de Crist, anunciar-la amb les paraules i amb les obres. La majoria de nosaltres vivim immersos en les realitats més corrents, treballem en ocupacions idèntiques als nostres conciutadans; per tant hem de portar Crist a tots els àmbits on es desenvolupen las tasques humanes. Tinguem la il·lusió de fer una vertadera tasca evangelitzadora aprofitant les circumstàncies més ordinàries de la nostra vida!

Jesús no va abandonar els seus deixebles. Així ho recordarem en els pròxims dies quan els diversos evangelis de les misses ens relataran les aparicions del Ressuscitat. Procurem nosaltres no abandonar tampoc Jesús. Ell ha complert la seva promesa de ser present enmig nostre fins a la fi dels temps (cf. Mt 28,20), i cada dia es fa present en l'eucaristia. Vull encoratjar-vos a llegir i meditar la recent exhortació postsinodal del sant pare Benet XVI sobre l'eucaristia. Aquesta llum que el Papa fa sobre el misteri de la caritat que és l'eucaristia ens ajudarà força a estar units a Jesús en la nostra vida diària.

Encara que els evangelis no ens parlen d'una aparició de Jesús ressuscitat a la seva mare, com que ella va estar de manera especialment propera a la Creu del seu Fill, podem pensar que deuria tenir també una experiència privilegiada de la seva resurrecció. Una antiquíssima tradició ens diu que en primer lloc Jesús es va aparèixer a Maria, ja que ella és la primera coredemptora del gènere humà. A més, tota l'esperança de la resurrecció que quedava en el món en aquelles hores del Divendres i Dissabte sants restava en Maria. Saludem-la durant el temps de Pasqua amb la pregària del *Regina*

cæli que substitueix l'àngelus durant aquest temps, i diguem-li: «Alegreus, Reina del Cel, al-leluia. Realment el Senyor ha ressuscitat, al-leluia.» I demanem-li que també nosaltres un dia ressuscitem amb Jesús.

Que tingueu una bona Pasqua!

HOMILIA

de la Vetlla de Santa Maria 2007, clausura de l'any jubilar. Montserrat, 26 d'abril de 2007

«MARIA, MARE DE CONSOL I D'ESPERANÇA»

Benvolgut pare abat, molt estimats monjos de Montserrat, germanes i germans que participeu en aquesta formosa vetlla de la festa de la nostra Mare i patrona, la Mare de Déu de Montserrat,

Acabem de llegir que Maria se n'anà *decididament* a la Muntanya. *Decididament. Amb pressa.* Amb aquesta paraula l'evangelista fa que ens fixem en l'actitud de la nostra Mare. Podríem traduir més literalment: se n'anà *amb diligència*. Aquesta expressió no manifesta només la pressa física, sinó més aviat l'agilitat espiritual de qui està sempre a punt per a posar en pràctica, sense retards, qualsevol insinuació de Déu. Així va Maria a la muntanya.

D'aquesta manera també nosaltres hem pujat a Montserrat al final de l'any jubilar, en el 125è aniversari de la coronació de la Moreneta com a patrona de les diòcesis amb seu a Catalunya. Plens d'agraïment, venim, doncs, *amb diligència*, tot cercant respondre generosament a allò que ens vulgui suggerir l'Esperit.

I és que, en les lectures de l'eucaristia d'avui, tot és alegria. Tots se senten ferits de joia i de confiança. Comença Isaïes: «Aclamo el Senyor ple de goig, la meva ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat.» I Elisabet afegeix: «El nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes.» Fins i tot Pau ens assegura: «L'esperança que tenim per tots vosaltres és del tot segura.» Però és, sobretot, Maria qui esclata: «La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva.»

Aquella mateixa alegria és la que tenim nosaltres ara. És la joia de la nostra fe. És l'alegria de l'Església de tots els temps. És l'alegria dels nostres joves, que, a la prevetlla d'aquesta nit, han encomanat a la Mare de Déu de Montserrat l'Aplec de l'Esperit, per tal que els joves cristians puguin trobar-se i fer experiència que avui és possible viure la fe en Jesús arrelats en el nostre món però alhora projectats vers la utopia del regne.

En l'escalfor d'aquesta vetlla als peus de la Moreneta, procurem nosaltres penetrar un altre cop en aquella alegria que omple la casa d'Elisabet

i que ha d'omplir també el nostre cor. Perquè és la joia que, també avui —en aquest mes d'abril de 2007—, està cridada a il·luminar i escalfar tots els cors.

A la primera lectura hem escoltat l'important oracle sobre el nou *missatger*. Es tracta del missatger escatològic que parla en soliloqui. Sens dubte és un dels textos decisius del llibre d'Isaïes. Aquest missatger té una doble funció: d'una banda la de tot *missatger*, que és portar bones notícies, com ara la d'anunciar la redempció als captius i la llibertat als presos. De l'altra la del *consolador*, que embena els cors trencats per la malaltia o la desgràcia, dona alè als qui ploren i restaura els qui fan dol.

Jesús dirà que aquesta Escripura es compleix en ell. Ell és qui porta el consol i restableix el seu poble en el lloc i dignitat que tenia al principi. Ell renova l'aliança trencada i duu la plenitud de l'esperit de Déu, que ve acompanyada de molts dons, destinats sobretot als pobres i als qui sofreixen (cf. Joan Pau II, Carta Enc. *Dominum et vivificantem*, 16). En els textos sagrats posteriors a l'exili, el concepte de *pobres* havia transcendit de la simple condició social, i designava una categoria religiosa: és a dir, els *humils*, els qui, davant Déu, es consideren a ells mateixos desproveïts de virtuts i només confien en la bondat divina.

Germans, nosaltres som avui els *missatgers* enviats pel mateix Crist per tornar a posar Déu en el lloc que li correspon dins el cor dels homes —de tots els homes—, i per restablir-los a ells —tots i cadascun— en la seva dignitat original.

Hem d'assumir fins al fons que el do de la fe i de la gràcia ens col·loca plenament en una situació i en un deure de missió. Som fràgils, limitats, pecadors, *pobres*. Cadascú hi pot afegir el seu perfil particular: d'edat, de mancança, de virtuts... Tant se val, perquè som els fills del Déu i Pare misericordiós.

Aquest és, germans, el desig que els bisbes de Catalunya hem volgut manifestar en la carta pastoral que fa tot just unes setmanes us lliuràvem amb el títol *Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*. Us convido a llegir-la i a meditar-la, tot pregant, individualment i en l'àmbit de les vostres comunitats.

Quan constatem que vivim dins una societat cada cop més allunyada de la fe en Jesucrist, d'un món que vol fer com si Déu no existís, no hem de caure en el desencís o la desesperança. No ha de ser així, ni tan sols per un instant. És veritat que són moltes i complexes les causes i circumstàncies que han dut al fet que la nostra societat defugí Déu, fins i tot d'una manera que sembla radical i generalitzada. Eren lúcides les anàlisis del servent de Déu Joan Pau II sobre l'uropeu d'avui. D'ell va dir que és un home «secularitzat»: «Déu resta fora del seu horitzó de vida», escrivia. «El seu ateisme teòric i pràctic incideix en el seu pensament antropològic. Si

l'home no és imatge de Déu i no fa referència a res [...], quin valor té? Per què actua? Per què viu?» (Discurs al Consell de les Conferències Episcopals d'Europa, 11/10/1985, 11) (*Creure...*, 5).

Per això, el sant pare Benet XVI ens ha pogut dir que, si el nostre món exclou Déu i s'aferra únicament a les realitats materials i visibles, corre el risc de l'autodestrucció, i que el fracàs d'aquesta manera de viure «com si Déu no existís» és ara a la vista de tots (cf. Benet XVI, *Sacramentum caritatis*, 77). Tot això és cert, i aquesta autodestrucció es pot esdevenir si la criatura aparta Déu de la seva vida i ocupa descaradament el seu lloc. Què fariem sense Déu, «Pare entranyable», «Pare de les misericòrdies»? Què fariem sense aquest Déu del qual ens ha parlat sant Pau, «Pare de nostre Senyor Jesucrist, [...] que no deixa mai de consolar-nos»? Com el sant Pare ens ha recordat en la seva encíclica *Déu és amor* (cf. 2), l'amor de Déu envers nosaltres és una qüestió fonamental per a la vida i planteja preguntes decisives sobre qui és Déu i qui som nosaltres.

Cal recordar el que la constitució pastoral *Gaudium et spes* diu en el seu conegut número 22: «Realment, el misteri de l'home només s'aclareix en el misteri del Verb encarnat.» Amb aquestes paraules el Concili expressa l'antropologia que és al nucli de tot el seu magisteri. Crist no només indica el camí que cal seguir: Ell mateix és el camí, i ho és perquè és l'Home perfecte. En ell, Fill etern del Pare i fill de Maria en la història, nosaltres trobem la clau per a entendre'ns i per a realitzar-nos: sí, som criatures de Déu, fets a imatge i semblança d'ell, cridats a ser feliços deixant-nos posseir per ell i vivint la seva vida que ens duu al servei dels altres.

No és el moment adequat, ara, per lamentar-se, sinó més aviat per a posar-se a disposició del qui ens envia a una nova evangelització. El llevat cristià pot fer fermentar moltes cultures, també la nostra, per difícil que sembli: dos mil anys d'història de l'Església ens ho demostren. És possible evangelitzar novament el nostre món si prediquem el vertader Jesús. I el predicarem si el coneixem de debò i si ens hi identifiquem més profundament.

Els bisbes de les diòcesis catalanes hem volgut fer aquesta crida assenyant, plegats, un camí concret: ocupem-nos primer de nosaltres mateixos, perquè per evangelitzar cal haver estat abans evangelitzats. «En aquest aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya, preguntem-nos si, com feia la Verge Maria, conservem viva la memòria de Jesús (cf. Lc 2,19)» (*Creure...*, n. 8c). Davant la increença que és a l'arrel de la deshumanització que veiem al nostre cantó, preguntem-nos amb sinceritat quina part de responsabilitat hi tenim nosaltres —ministres ordenats, persones consagrades, laics i laiques. «No hi hauria, a la nostra terra, més salabor cristiana, si fóssim, de debò, sal que sala? (cf. Mt 5,13). Des d'un acolliment més ple, més conseqüent, més joiós, més irradiant de la bona

nova de Jesús per part nostra, podem pensar esperançadament en una nova evangelització de Catalunya» (*ibid.*).

Cal que l'Església a Catalunya *s'autoevangelitzi* a través d'aquests mitjans i de tots els que Jesucrist ha posat a les nostres mans. Així podrem donar raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,15) i emprendre *amb un nou ardor* la nova evangelització que demana la situació que ens envolta.

En les resolucions del concili provincial Tarraconense se'ns recorda que el concili Vaticà II continua viu i present entre nosaltres. En el Concili —deia Benet XVI— «tenim l'esguard posat amb gratitud: si el llegim i acollim guiats per una hermenèutica correcta, pot ser i esdevenir, cada cop més, una gran força per a la renovació sempre necessària de l'Església» (*Discurs a la cúria romana*, 22/12/2005). El mateix Sant Pare ens facilita aquesta «hermenèutica correcta», i ho ha fet recentment amb l'exhortació apostòlica postsinodal *El sagrament de la caritat*. L'amorosa recepció d'aquest important document sobre *la font i cimbal de tota la vida i missió de l'Església* —sobre l'eucaristia—, pot ser el gran ajut per a la reevangelització que necessitem en aquesta hora. Agraïm a Deu l'estimada comunitat benedictina de Montserrat, que particularment en aquest punt ens il·lumina amb el seu exemple, del qual tenim més necessitat que mai.

A més, per mitjà del redescobriment personal i col·lectiu de l'eucaristia, s'ha de fer realitat entre nosaltres un altre gran desig unànimement expressat per tots els bisbes de Catalunya, un element imprescindible per a la credibilitat de tota evangelització: *l'espiritualitat de la comunió* (43) viscuda entre tots els fidels: «L'evangelització demana» —hem escrit— «que tots comptem amb tots, que totes les sensibilitats dels germans en la fe se sentin acollides i compreses a la casa del Pare, que no trenquem la canya esquerdada (cf. Mt 12,20)» (*Creure...*, 8).

A l'eucaristia trobem també —i en plenitud— el sentit de família que acompanya tot ésser humà. La família és al centre de qualsevol antropologia que pugui ser considerada senzillament humana. Tot home necessita estimació: tot home té dret a néixer, i viure, i morir dins d'una família. És un dret que es converteix en deure pels altres; un deure joiós, que ens realitza plenament! És molt urgent recuperar en la nostra societat aquest tresor, que és més necessari per als homes quasi que l'aire per a respirar: que hi ha un lligam indivisible entre persona i família; un lligam que no nega els drets de l'individu, sinó que, tot al contrari, els afirma. Hem de transmetre —sobretot a les noves generacions— que l'home està creat per amor i que està cridat a estimar, precisament perquè hi ha família, famílies.

Estimats joves: vosaltres sou —potser sense ser-ne del tot conscients— els principals protagonistes de molts dels signes d'esperança que es poden constatar en la nostra societat. Em refereixo principalment a les abundants iniciatives de caritat, de solidaritat i de voluntariat que proliferen per tota

la nostra geografia i que són el llevat de la nova evangelització, perquè només quan una persona se sent estimada per una altra pot arribar a acceptar el missatge salvador: la bona nova ha d'anar precedida per l'amistat i la caritat.

Vosaltres, que feu del vostre temps i del vostre cor un lloc per a Déu i per als altres, que no voleu estar marcats per tot allò que pugui posar preu a la vostra existència lliure, que reconeixeu que esteu *Marcats per l'Esperit*, sou clarament els protagonistes principals d'aquesta nova evangelització.

Vull dir-vos que us esperem a tots, acompanyats dels vostres amics, el proper 26 de maig a Tarragona, per viure juntament amb els vostres pastors l'Aplec de l'Esperit. Tenim posada una gran il·lusió en aquesta trobada i la preparem amb molt d'esforç i amb molta pregària. I demano als qui, com jo, ja no sou tan joves, que ens acompanyeu en aquesta iniciativa d'enguany.

Joves, deixeu que Jesús sigui qui guïi les vostres vides, marxeu decididament a l'aventura d'ajudar els altres, contribuint ja des d'ara —amb la vostra fidelitat— a la formació de la família cristiana que ell us té preparada, o digueu-li que sí si us demana que el seguiu més de la vora i que ho deixeu tot, seguint un camí d'amor encara més alt en el sacerdoci, en la vida religiosa o en el celibat apostòlic. Poseu-vos tots en *camí* bo i imitant l'exemple de Maria, que, com hem sentit, és «la Mare del bell amor».

Ella, la jove Verge de Natzaret, gràcies a la seva *diligència*, ha estat qui ha obert tots els camins de salvació.

ALS QUATRE VENTS

131. CERCANT LA VERITAT

1 d'abril de 2007

El dia de Rams obre la porta de la Setmana Santa. En aquest dia comemorem l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem. Per això beneirem els rams i l'acompanyarem en processó, i tot seguit escoltarem la Passió de Nostre Senyor, que ens disposarà a reviuire els esdeveniments d'aquests dies sants.

Més d'una vegada us haureu preguntat —també jo ho faig—, com va poder ser que aquells mateixos que un diumenge van aclamar Jesús quan entrava a Jerusalem a llocs d'un pollí, pocs dies després, el dividressin, demanessin a crits a Pilat que el crucifiqués. Si l'estimaven un dia, com podien ser els seus enemics poca estona més tard?

¿Què va passar en aquelles hores perquè canviessin d'opinió en una cosa tan important com la vida d'un home? Una possible explicació la trobem quan mirem la nostra pròpia existència i veiem que, potser no d'una ma-

nera tan exagerada com els conciutadans de Jesús, també nosaltres sembla que uns dies diem que sí a Jesús i uns altres l'ignorem. Els habitants de Jerusalem no eren tan diferents de nosaltres.

Enmig de les aclamacions d'un dia i dels impropis de l'altre, apareix la figura de Pilat. Era constituït en autoritat, i per fer justícia podia alliberar Jesús, ja que el reconeixia innocent. Jesús dialoga amb Pilat: «Jo he nascut i he vingut al món per donar testimoni de la veritat. Tots els qui són de la veritat escolten la meua veu» (Jn 18,37). Pilat, sense esperar resposta, li va preguntar: «I què és la veritat?» (Jn 18,38).

Pilat s'enfronta amb un tema central en la vida dels homes: la veritat. Va tenir por de cercar-la i adherir-s'hi, tot i que la tenia davant!, perquè Jesús és el camí, la veritat i la vida. Pilat no va ser prou valent per afrontar les conseqüències que li comportava ser coherent amb la veritat.

Tots els homes i dones som cercadors de la veritat. Déu ens ha fet intel·ligents i lliures perquè puguem recórrer la vida cercant la veritat i el bé, que són les úniques coses que poden omplir el cor humà. Aquells habitants de Jerusalem que un dia l'exalten i l'endemà l'increpen potser s'amagaven en l'anonimat de la multitud, d'alguna manera havien perdut part de la seva condició personal. No volien complicacions, els interessava més el que feien tots, el que feia la massa, que no pas la veritat. I així es veuen arrossegats per aquells als quals Jesús feia nosa.

Que visquem santament aquestes jornades santes. Són dies també de descans, però no perdem de vista que meditar la Passió de Jesús, participar en els oficis del trídium pasqual, prendre part en les processons, ens ajudarà a conèixer Jesús més de prop i fer-lo present en la nostra vida, perquè molts arribin a conèixer també aquell que va morir per tots i va ressuscitar, i que viu per sempre: la mateixa Veritat. Reviure els esdeveniments de la Setmana Santa ens ha d'ajudar a ser coherents.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

132. PASQUA: UNA FESTA DEFINITIVA

8 d'abril de 2007

Pasqua és festa. És una festa que ha entrat a la història amb la resurrecció de Jesús, i ha enlluernat el cor de cada home i de cada dona que estigui obert a aquesta realitat: «Jesús ha ressuscitat!» Aquesta és la llum definitiva que va omplir la predicació apostòlica. Els quatre evangelis i els Fets dels Apòstols expressen tota la força de convicció que convertirà les vides dels apòstols en un testimoniatiu prioritari i definitiu de la resurrecció del Senyor. Els segles no podran disminuir la frescor de la notícia: *ofzé* és

el verb grec que es tradueix per ‘va ser vist’, ‘es va aparèixer’. El Crist s’ha fet veure, s’ha aparegut. «L’accent no recau en les experiències sensibles, sinó únicament en l’objecte. I aquest, el Crist vivent, es mostra *per ell i des d’ell*. Aquest és el significat d’*ofzé*, que apareix en textos decisius», diu Von Balthasar.

La gran notícia de la Pasqua ha envaït la història. Ja en el segle II sant Ignasi d’Antioquia escrivia: «No escolteu aquells que us parlin d’altra cosa que no sigui Jesucrist, de la descendència de David, nascut de Maria, que ha nascut *vertaderament*, que ha menjat, que ha begut, que ha sofert *vertaderament* sota Ponç Pilat, que ha estat crucificat *vertaderament* [...], que ha ressuscitat també *vertaderament* d’entre els morts. (Ad Trall., 9, 1).

Bona Pasqua! Bona Pasqua vol dir: deixar-se submergir, sota l’acció de l’Esperit, en la fe i en la història de la resurrecció de Jesús. «Perquè si confesses amb la boca que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l’ha ressuscitat d’entre els morts, et salvaràs» (Rm 10,9). D’aleshores ençà, la victòria de Crist sobre la mort és definitiva, i aquesta victòria ens pertany. Forma part del do de Déu als homes. Només cal adherir-s’hi a través de la unió amb ell. Aquesta és la victòria que l’Església ofereix al món. Diríem que aquesta Església de Crist és feta essencialment per a això: per anunciar la resurrecció del Senyor, per a anunciar-la i fer partícip, a qui ho vulgui, d’aquesta victòria que comença en el cor de l’home, que asserena totes les perspectives, que retorna el dret d’esperar i de somriure sempre. Davant l’espectacle de la misèria humana, davant l’incansable retorn del mal, el dolor i la injustícia que omple la vida dels homes, només hi ha una sortida possible: la que ha encetat Jesús amb el misteri de la seva mort i de la seva resurrecció.

L’Escriptura no en fa menció, però la pietat cristiana sempre ha cregut que la primera aparició de Jesús ressuscitat va ser a la seva mare. És una exigència de la tendresa de Crist. Quin misteri d’amor en aquestencontre! Quina manera, per a cadascun de nosaltres, d’adherir-nos al misteri del seu triomf! Aquesta nostra cultura moderna, sovint enverinada pels mites que l’home s’ha creat, necessita, com el pa que menja, el realisme de la resurrecció. Que tingueu una bona Pasqua!

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

133. PRIMERES COMUNIONS

15 d’abril de 2007

A l’alegria pròpia de la Pasqua s’hi suma aquests dies l’alegria de tants nens i nenes que rebran Jesús per primera vegada. És una alegria partici-

pada per pares i catequistes, amics i parents, i que jo, com a arquebisbe, comparteixo plenament.

Setmanes abans de la primera comunió, ja els pares heu anat acompanyant els vostres fills i filles a la missa dominical. Els heu ensenyat a participar-hi amb els gestos, els cants i les respostes de la celebració, mentre els explicàveu —d'acord amb la seva edat—, el profund significat de la litúrgia. Així els heu transmès la fe en el gran misteri de l'eucaristia: Jesús és el Pa viu baixat del cel que dóna la vida al món.

Ara ja saben que, quan el sacerdot diu les paraules de la consagració, el pa i el vi es converteixen en el cos i la sang de Crist. Que encara que sembli pa i vi, allò que es veu sobre l'altar no és pa ni és vi, és realment el cos i la sang de Jesús, viu i gloriós, que se'ns dóna sota aquestes aparences per a ser el nostre aliment, un aliment molt especial, perquè no és ell qui es transforma en nosaltres quan el mengem, sinó que som nosaltres qui ens transformem en ell. Aquest és el gran misteri de la nostra fe.

Deia un home sant que tots els problemes de l'Església s'arreglarien si sabéssim tractar Jesús sagramentat amb la delicadesa de cor enamorat amb què els infants tracten Jesús. Fa tristesa veure que persones grans el tenen molts cops abandonat. Per aquest motiu he volgut que, com més aviat millor, es restauri la capella del Santíssim de la Catedral. Tot seguit, quan les obres estiguin acabades, deixarem la porta d'aquesta capella, la que dóna al claustre, oberta perquè a totes hores Jesús pugui estar ben acompanyat. Tinc la intenció, també, d'establir un torn de confessors a la capella, perquè estiguin ben atesos els fidels que s'apropin a saludar Jesús.

Un sacerdot em proposava promoure una campanya perquè els nens i nenes que fan la primera comunió contribuïssin amb un petit donatiu a la restauració de la capella. Així, em deia, la sentirien com una cosa seva. No em sembla bo promoure més campanyes. Però que sàpiguen que ja des d'ara la capella és ben seva, perquè tot allò que és de Jesús és seu. Ho diu ben clar el Catecisme: «Tota la riquesa del Crist és destinada a tots els homes i constitueix el bé de cadascun» (n. 519). Si lliurement ajuden, descobriran que Déu no es deixa guanyar en generositat.

Moltes persones em comenten que avui, per celebrar la primera comunió, es fan massa despeses. No és que Jesús no s'ho mereixi tot, i al cap i a la fi es tracta de celebrar un dels dies més grans de la nostra vida, però l'experiència demostra que amb tants preparatius, obsequis i festeigs, pot ser que ni l'infant sàpiga preparar-se per a rebre Jesús, ni sàpiga agrair-li la seva vinguda. Val més celebrar una festa senzilla i familiar, encara que això sigui anar a contra corrent de la nostra societat.

Als pares i a tots els qui preparen els nens i nenes per a rebre Jesús per primera vegada els recomano que intentin fer una nova primera comunió,

que es preparin amb una bona confessió i s'acostin a combregar amb un gran desig de rebre Jesús. «Jo no trauré pas fora ningú que vingui a mi» (Jn 6,37), diu el Senyor. Tant de bo que sempre rebem Jesús amb la il·lusió dels infants que s'hi apropen per primera vegada.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

134. CREURE EN L'EVANGELI I ANUNCIAR-LO AMB NOU ARDOR

22 d'abril de 2007

El passat dia 2 d'abril es va presentar a Tarragona el document que els bisbes de Catalunya hem publicat amb aquest títol amb motiu de la celebració dels 125 anys de la declaració de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de les diòcesis amb seu a Catalunya. Es tracta d'una reflexió «sobre allò que més omple el nostre —i el vostre— cor: com viure, com anunciar, com fer fructificar el do inestimable de la fe cristiana en les circumstàncies d'avui».

Ha plogut molt, en aquests més de cent anys. Quan la Moreneta s'estrenava com a patrona, els cristians afrontàvem el tombant de segle amb renovada vitalitat. Gaudíem d'un terreny llaurat per lluminosos exemples de santedat i acció social: sant Antoni M. Claret (1807-1870), santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), santa Maria Rosa Molas (1815-1876), santa Teresa de Jesús Jornet (1843-1897), sant Josep Manyanet (1833-1901), santa Paula Montal (1799-1889), sant Enric d'Ossó (1840-1896), el beat P. Francesc Coll (1812-1875), el beat P. Francesc Palau (1811-1872)...

La societat catalana actual, des del punt de vista de la fe, és ben diferent de la que van viure aquests predecessors nostres. Com diem els bisbes en el document abans esmentat, estem avui «davant un allunyament cada vegada més radical de la fe i de l'antropologia cristiana». I citem l'anàlisi que feia Joan Pau II sobre l'uropeu d'avui, que va definir com un home «secularitzat»: «Déu resta fora del seu horitzó de vida [...]. El seu ateisme teòric i pràctic incideix en el seu pensament antropològic. Si l'home no és imatge de Déu i no fa referència a res... quin valor té? Per què actua? Per què viu?» Conseqüències concretes d'aquest plantejament les trobem en un descens de la religiositat, però també en la involució ètica en molts camps de la conducta humana. Joan Pau II afirmava d'aquest home *secularitzat* que era «el desafiament més radical de la història al cristianisme i a l'Església».

Penso, junt amb els meus germans en l'episcopat en aquesta estimada terra, que ens trobem avui, a Catalunya, davant aquest desafiament. I, amb la gràcia de Déu, respondrem. Com? Res no guanyaríem només lamentant-

nos de l'actual estat de les coses. Podem, en canvi, aprendre de la nostra història mil·lenària: la revitalització espiritual ha vingut acompanyada de cristians i cristianes que —amb una gran fe— s'han abocat a l'aventura de l'evangelització procurant en primer lloc ser ells mateixos seguidors fidels del Senyor. Va ser així a les darreries del segle XIX. Els sants són «els veritables portadors de llum en la història, perquè són homes i dones de fe, esperança i amor».

La Mare de Déu de Montserrat i sant Jordi ens ajudaran, amb la seva intercessió, a donar una embranzida a l'evangelització, amb nou ardor. Contribuirem així a la humanització dels nostres conciutadans amb el millor que tenim: l'amor salvador de Déu per tots els homes.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

135. L'1 DE MAIG

29 d'abril de 2007

La revolució industrial va capgirar la societat al segle XIX, i les conseqüències socials que va produir van ser notables: les societats veien millorar el rendiment del seu treball i les comunicacions, però alhora sorgien problemes de justícia —en especial respecte a les condicions dels treballadors— que calia afrontar.

Els cristians que van viure aquella època no van restar indiferents. Molts sacerdots, religiosos i religioses i laics i laiques es van deixar la pell per combatre la pobresa, la malaltia i les mancances educatives dels obrers. Moguts i inspirats per l'evangeli, cercaven la resposta adient —coherent amb l'evangeli— als nous problemes que la societat anava afrontant.

Aquest neguit saludable també el van tenir els Papes. L'any 1891 Lleó XIII va abordar la qüestió en l'encíclica *Rerum novarum*. Pius XI, l'any 1931, publicava *Quadragesimo anno*. El 1961, el beat papa Joan XXIII va publicar l'encíclica *Mater et Magistra*, mentre que Pau VI, a l'encíclica *Populorum progressio* (1967) i a la carta apostòlica *Octogesima adveniens* (1971), va afrontar amb insistència la problemàtica social, aguditzada sobretot a l'Amèrica Llatina. Joan Pau II ens ha deixat una trilogia d'encícliques socials: *Laborem exercens* (1981), *Sollicitudo rei socialis* (1987) i *Centesimus annus* (1991). Totes aquestes reflexions han cristal·litzat en un seguit de principis, que avui dia constitueixen el fonament de la doctrina social de l'Església. Ara podem disposar d'aquest tresor en un sol llibre, el *Compendi de la doctrina social de l'Església*, editat l'any 2004. Posteriorment, Benet XVI, amb l'encíclica *Deus caritas est*, ha continuat enriquant aquest patrimoni.

El proper dia primer de maig se celebra la Festa del Treball, i és una bona oportunitat per a prendre consciència de les exigències de la justícia,

a la llum de la doctrina social. A més, aquest dia els cristians recordem sant Josep Obrer. El pare adoptiu de Jesús, que va treballar tota la seva vida, és un intercessor i model per als treballadors d'avui. No era un famós del seu temps, ni desenvolupava una feina de gran rellevància pública. Precisament aquesta senzillesa ens ensenya que el treball —més enllà de la seva qualificació als ulls dels homes— té un gran valor als ulls de Déu. El treball de cadascú és lloc de trobada amb Déu i ocasió concreta de servir els qui ens envolten. Per tant, hem d'esmerçar-nos perquè en aquest àmbit no es cometin injustícies, i sigui acollidor per a tothom.

Sant Josep va treballar amb Jesús —Déu fet home— ben a prop. Els cristians també tenim Déu a prop nostre, encara que no el vegem físicament. I Déu ens demana que l'estimem i que estimem els altres en tot lloc i tot moment, i no només quan estem dins una església. Precisament, en el treball espera el nostre testimoni: cal treballar bé, i contribuir amb aquest treball a la millora de la societat.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

MÓN ENDINS

027. ALS DOS ANYS DEL TRASPÀS DE JOAN PAU II

1 d'abril de 2007

Demà, 2 d'abril s'acompleixen dos anys del traspàs del nostre estimat Joan Pau II. Recordem aquella darrera Setmana Santa que va viure a la terra, quan va haver de seguir els actes des de la capella de casa seva, impedit de caminar i amb grans dolences.

El Papa no va deixar les seves responsabilitats, perquè era conscient que un pare no abdica mai de la seva paternitat. I així va poder transmetre un testimoni molt apreciable també per als ancians i els malalts, complint la seva missió fins al final.

La gent ho va entendre. Tres milions de pelegrins van acudir a Roma aquella setmana. La vigília de la seva mort, a la nit, 70.000 persones van fer una vigília d'oració davant del Vaticà, sota la finestra de les seves habitacions. La major part eren joves, i a ells es va referir quan quasi agonitzava amb aquelles darreres paraules pronunciades amb dificultat: «Us he buscat, i ara vosaltres sou aquí. Us en dono les gràcies.»

Per sorpresa de molts, però sobretot meva, vaig ser nomenat arquebisbe de Tarragona per aquell Papa polonès quan ja havia conduït l'Església al tercer mil·lenni. Vaig tenir la sort de parlar amb ell durant la visita *ad limina*, en una de les darreres entrevistes que va fer. Poc després vaig poder

assistir al seu funeral, a la plaça de Sant Pere, que va ser una impressionant reconeixença de la seva vida i ministeri en servei dels homes.

La gegantina figura d'aquest Papa que va marcar el darrer quart del segle XX creixerà sens dubte a mesura que passi el temps. Va consolidar la recepció dels ensenyaments del concili Vaticà II, va aportar textos fonamentals, com el *Catecisme de l'Església catòlica* i les seves encícliques, va tenir gestos ecumènics inoblidables i va influir de manera poderosa en la història del seu temps sense entrar en política, però recordant amb contundència principis ètics que han d'informar la vida pública. Amb motiu del segon aniversari de la seva mort recordem aquest pontífex que ha deixat profundes petjades en l'Església i la societat.

En línia amb el seu servei, gaudim ara d'un altre Papa, aquesta vegada alemany, Benet XVI, que com a cardenal Joseph Ratzinger va ser el més estret col·laborador de Joan Pau II. La seva autoritat intel·lectual i la desarmant senzillesa del seu caràcter ens ajuda a completar el motiu principal que tenim per resar per ell i per obeir-lo: és el successor de Pere, a les seves mans, com a les mans primer fortes i després tremoloses de Joan Pau II, descansa el timó de l'Església de Crist.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

028. ESCOLLIR EL TIPUS D'ESCOLA, DRET DELS PARES

8 d'abril de 2007

El passat 28 de març vaig tenir l'honor de presidir l'acte d'inauguració del nou edifici d'Educació Infantil de l'Escola Joan XXIII al barri de Bonavista de Tarragona. Aquesta escola de l'Arquebisbat, dirigida pels Germans Maristes, ha desenvolupat una gran tasca educativa i formativa amb les famílies de dues generacions del barri, i continua creixent, ara amb renovada il·lusió, amb la creació d'unes modernes aules per als més petits.

En aquest context, ben il·lusionador, vaig tenir també l'oportunitat de parlar amb directores i titulars de diferents centres educatius que, en aquella data, estaven expectants davant la imminent aprovació del decret de matriculació, norma que estableix els criteris de valoració de les peticions de places escolars per part dels pares. Efectivament, un dia després es desvetllaven els punts que cada família pot aconseguir —en virtut d'on visquin, on treballin els pares, etc.—, per a poder exercir el seu dret a triar lliurement el tipus d'escola —en definitiva el tipus d'educació— que desitgen per al seu fill o filla que s'incorpora a la vida escolar.

És lloable l'esforç dels legisladors per aconseguir ordenar —mitjançant aquesta mena de decrets— un procés tan complex com l'assignació de

places. No em correspon fer una proposta concreta, tècnica, sobre com resoldre la qüestió, però sí que voldria cridar l'atenció sobre l'enfocament de fons que sembla percebre's, en ocasions, com a dominant.

Els poders públics han d'ordenar el sistema educatiu, assegurar la seva gratuïtat i garantir l'escolaritat de tothom; alhora, han de respectar la llibertat de creació i de direcció de centres privats acudint al seu sosteniment a fi de garantir tant la gratuïtat com la llibertat d'elecció d'escola. Però, per damunt de tot, els pares tenen el dret —anterior a qualsevol norma, perquè és un dret fonamental de la persona, reconegut així en la declaració dels drets de l'home— a escollir l'educació que vulguin per als seus fills d'acord amb les seves conviccions.

El plantejament de fons que s'ha fet de l'elecció de centre en els darrers temps ha considerat sovint a la pràctica que la pretesa eficàcia planificadora del sistema escolar ha de prevaler sobre el dret d'elecció dels pares. Aleshores, aquest últim dret es troba més aviat amb limitacions artificials. En concret, crida especialment l'atenció que, amb l'avenç espectacular dels mitjans de transport, s'incideixi tant a circumscriure l'exercici d'aquest dret fonamental a un bocí del territori amb l'anomenada *zonificació*. D'aquesta manera es limita de fet la lliure elecció del tipus d'ensenyament que els pares volen donar als seus fills, afectant, com dic, una de les llibertats més bàsiques: la de consciència.

L'educació és una aventura apassionant i decisiva, i els pares i mares hi teniu el paper principal. Exerceu-lo, amb valentia i responsabilitat. Tota la societat ha d'ajudar-vos a aconseguir un bon resultat: l'escola i tants centres de suport socioeducatiu, esplais i altres iniciatives poden complementar la vostra feina. Però no us deixeu retallar el dret i deure d'educar. Això no és egoisme: es tracta d'una responsabilitat indelegable, que no es pot deixar a l'arbitri d'uns punts que assigni l'administració.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

029. ESCOLLIR LA CLASSE DE RELIGIÓ A L'ESCOLA

15 d'abril de 2007

Moltes famílies estan realitzant durant aquests dies la inscripció dels seus fills en centres escolars. La decisió de triar escola ha d'estar àmpliament meditada pels pares, conscients que es tracta de decidir qui serà el seu principal aliat en la tasca d'educar els seus fills. Els pares són els responsables de l'educació i l'escola els hi ajuda. Mai el centre educatiu no pot substituir el seu paper, per més que determinades ideologies en el terreny pedagògic, o polítiques intervencionistes, així ho manifestin.

Educar significa guiar, conduir, formar per a la vida, per a la felicitat; també per a la convivència. L'educació transmet als infants i adolescents la concepció moral i religiosa de l'educador: coneixements, valors, cultura. L'escola complementa l'educació que fan els pares i la família tota. La seva funció específica és instruir, és a dir, proporcionar uns coneixements que permetin una comprensió del món creat per Déu; però també educa. Ser generós, amable, sincer, forma part de l'educació; saber llengua o matemàtiques, de la instrucció. La formació religiosa, moral i filosòfica afecta tant l'educació com la instrucció.

Els pares han de decidir i implicar-se, exercint el protagonisme que els correspon en tota l'educació dels seus fills, en el joc de drets, deures i responsabilitats que els pertoquen:

—Exigint una llibertat real a l'hora de triar el centre educatiu —i un finançament públic adient, qualsevol que sigui l'escola triada—, involucrant-se després en el procés de formació dels seus fills, col·laborant estretament amb l'escola.

—Destacant i valorant la figura del professor o professora, davant els seus fills i davant la societat, a fi que arribin a un alt grau d'excel·lència humana i professional.

—Facilitant al centre, amb les seves actituds i suports, el treball d'educar les persones joves, atenent a la diversitat i respectant la seva autonomia i ideari.

—Exercitant el dret que tenen de reclamar que els seus fills rebin la formació religiosa i moral que estigui d'acord amb les seves conviccions. Això es concreta demanant la classe de religió per als seus fills.

En aquest sentit, la família creient sap que els continguts de la seva fe són fonamentals en el creixement íntegre de la seva persona per a comprendre la cultura que se li transmet, ja que la fe no és només sentiment, sinó també coneixement que el creient interioritza amb ajuda de la seva raó i per gràcia de Déu.

Però tots els pares, creients o no, han de ser conscients que no es pot marginar l'educació moral i religiosa substituint-la per una instrucció cívica, com sembla que es cerca de fer, en el moment actual, amb la nova assignatura d'educació «per a la ciutadania». No és suficient una formació de ciutadans, política, cal una formació de persones, situar tota educació per a la ciutadania en un marc més ampli d'educació estètica, afectiva, moral i transcendent, és a dir, en l'horitzó d'una educació integral, que comença en el cor humà. L'interès de l'Estat està a aconseguir que els alumnes «es portin bé»; els pares volen que els seus fills «siguin bons», que siguin capaços d'assumir normes perquè així li ho recomana el seu judici moral correctament format. Per això, a una escola que no eduqui també

la dimensió religiosa —en llibertat— li faltarà quelcom important per a ser una escola plena, per a ser una bona col·laboradora amb els pares en l'educació dels seus fills.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

030. EL 'JESÚS DE NATZARET' DE BENET XVI

22 d'abril de 2007

El dilluns dia 16, coincidint amb el seu aniversari, Benet XVI va voler fer-nos el regal d'un llibre que es titula *Jesús de Natzaret* i es publicarà en dos volums. El primer, que és el que surt ara, va des del baptisme fins a la transfiguració. Ja es pot comprar en les seves primeres edicions en italià, polonès i alemany, i aviat sortirà en disset idiomes més.

El seu autor ha volgut deixar clar que no es tracta d'un document propi del seu magisteri, sinó d'una recerca personal del «rostre del Senyor», a la qual cosa el director de l'Oficina de Premsa del Vaticà, P. Lombardi, ha afegit: «És fruit de tota una vida d'estudi i reflexió.»

Serà sens dubte una magnífica aportació a tantes vides de Crist editades al llarg dels segles des del temps dels pares de l'Església fins als nostres dies.

Si s'hagués de destacar un aspecte de les reflexions que va iniciar Joseph Ratzinger fa molts anys i ha completat Benet XVI en els pocs moments que té lliures, aquest seria l'originalitat. Per descomptat, tot el llibre es troba impregnat de la seva preocupació pastoral i de la seva excepcional doctrina teològica. Precisament aquesta solidesa original fa que pugui innovar sense por en els comentaris que fa de moltes escenes evangèliques.

Per exemple, quan fa referència a les benaurances, diu que «són els punts cardinals de la nova Llei i, al mateix temps, un autoretrat de Jesús». Aquesta originalitat també la va fer palesa fa pocs dies quan, en comentar aquella escena del Nou Testament que ens explica que Joan i Pere van córrer cap al sepulcre de Jesús en ser alertats per les dones, ve a dir que la cursa per trobar Crist és «l'única competència lícita entre els creients».

Referint-se a un professor que va tenir quan era a la Universitat, Joseph Ratzinger va dir —utilitzant una frase de Romano Guardini— que «tenia un liberalisme limitat pel dogma». De manera semblant, es podria dir que el teòleg Ratzinger fa atrevides observacions com per deixar clar que el camp de l'ortodòxia és molt ampli. En aquest sentit, valora el «mètode historicocrític» per reconstruir la figura de Jesús, al mateix temps que observa que només la fe ens pot fer comprendre que Jesús és Déu.

El llibre sobre Jesucrist que ha escrit el Papa, al qual tothom considera un dels millors teòlegs actuals, és per tot això un veritable regal que ens ha fet en complir 80 anys, i el millor que podem fer per agrair-li aquest obsequi, tal com agrada als autors que es faci amb les seves obres, és llegir-lo.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

031. DAVANT LES PROPERES ELECCIONS

29 d'abril de 2007

D'aquí a quatre setmanes serem cridats novament a les urnes per escollir els regidors, elecció que indirectament servirà també per decidir els alcaldes i després la composició dels consells comarcals i de les diputacions. Les eleccions locals són les més properes a la vida corrent del ciutadà. Potser es pot pensar que tenen menys càrrega ideològica, però no són menys importants.

Quina és l'actitud que hem de tenir els cristians davant aquesta i altres eleccions? La jerarquia de l'Església no es pronuncia mai, sinó en casos històrics molt extrems, per una o altra opció política. Correspon a cadascú examinar els programes i els candidats i votar-los en consciència.

El deure cristià és participar d'alguna manera en la vida pública dels pobles. No ens en podem desentendre, com si una falsa espiritualitat pogués ser contaminada per la política, que és en realitat una funció noble quan s'entén com a servei.

L'Església —ja ho hem dit en altres ocasions— es troba a gust en una democràcia i no vol imposar res, sinó contribuir al bé comú i al debat mitjançant la proclamació de la veritat. Certament, la majoria de problemes estan oberts a solucions diverses, i cada partit i candidat fan molt bé proposant les que consideren més adients. No hi ha «solucions catòliques» als problemes quotidians, ni pot haver-hi imposicions en nom de Déu al que ell mateix va deixar a la lliure discussió entre els homes. Romano Guardini arribava a dir als seus alumnes, quan notava que algú podia caure en el fanatisme: «No us entesteu a defensar Crist; ell es defensa sol. Procureu viure els seus ensenyaments amb autenticitat.»

Hem dit que l'Església ha de «proclamar la veritat», i això suposa recordar uns drets humans que deriven de la pròpia naturalesa de les persones i que confirma la llei divina positiva expressada en els deu manaments i en els ensenyaments de Crist, que la gran tradició de l'Església ha recollit, per exemple la defensa de la vida, el valor del matrimoni i la seva definició pròpia sense adulteracions, la primacia de la família davant altres institucions a l'hora de l'educació dels fills, etc.

Aquesta veritat l'hem de proclamar els cristians amb oportunitat i comprensió, sense oblidar que Déu no és només veritat, sinó amor, i que ell no reconeixeria una veritat expressada sense caritat. Això no treu que sigui dita amb la fermesa i claredat necessàries, i així anima els polítics cristians a formar bé la seva consciència, a tenir idees pròpies i que mai no caiguin en una manera de fer que contempli atacs personals als adversaris. La democràcia té unes regles del joc que són importants perquè el seu rerefons és el respecte a la llibertat i dignitat dels altres.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Secretaria General i Cancelleria

COMUNICAT

de la reunió 88 del Consell Episcopal

En la reunió 88, tinguda el dia 3 d'abril de 2007, el Consell Episcopal, presidit pel Sr. Arquebisbe, ha tractat els temes i ha pres les determinacions que segueixen:

- Valoració de la jornada sacerdotal celebrada en ocasió del Dilluns Sant. Es constata el profund significat de la missa crismal celebrada a la Catedral, per als preveres assenyaladament, però també per a tots els fidels de l'arxidiòcesi, que en gran nombre van voler participar-hi convidats pel Sr. Arquebisbe, invitació que va ser comunicada àmpliament pels preveres responsables de les parròquies i comunitats.
- Ha estat erigida canònicament l'associació Germandat de Jesús Natzaré a la ciutat de Tarragona, i n'han estat aprovats els nous estatuts.
- Ha estat erigida, a la Parròquia de Sant Jaume Apòstol de Bràmim, l'associació Patronat de l'Ermita de la Mare de Déu del Loreto.
- Informació i decisions referents a diversos assumptes propis de l'administració ordinària de l'arxidiòcesi.
- El Sr. Arquebisbe, finalment, ha felicitat la Pasqua a tot el Consell.

Tarragona, 3 d'abril de 2007

COMUNICAT

de la reunió 89 del Consell Episcopal

En la reunió 89, tinguda el dia 17 d'abril de 2007, el Consell Episcopal, presidit pel Sr. Arquebisbe, ha tractat els temes i ha pres les determinacions que segueixen:

- Entrevista del Sr. Arquebisbe amb el Sr. President de la Generalitat de Catalunya per intercanviar punts de vista sobre temes d'interès comú.
- Entrevista del Sr. Arquebisbe amb el Conseller de Cultura per presentar propostes relacionades amb el patrimoni diocesà.
- Altres activitats del Sr. Arquebisbe en els últims dies.
- Segons dades aportades per l'ecònom diocesà, durant l'exercici de 2006 l'arxidiòcesi ha invertit en la conservació del seu patrimoni per valor de 3.000.000 EUR, dels quals l'Administració (Ajuntaments, Diputació, Generalitat) ha subvencionat 600.000 EUR. La resta (2.400.000 EUR) ha estat aportació de la mateixa arxidiòcesi (fons comú diocesà i parròquies).
- El Casal parroquial de Riudoms: entrevistes, comunicats, futur.
- Nomenament de Mn. Jordi Vila com a consiliari del Consell Diocesà d'Acció Catòlica de l'arxidiòcesi de Tarragona.
- La missionera Isabel Correig Blanchart passa a dependre directament de l'arxidiòcesi de Tarragona.
- Assumptes relatius a l'administració ordinària de l'arxidiòcesi.
- Temes referents als preveres i a les parròquies.

Tarragona, 17 d'abril de 2007

CALENDARI D'ACTES

del mes d'abril de 2007

Dilluns 2

Dilluns Sant. Jornada presbiteral.

A la Catedral, missa crismal, presidida pel Sr. Arquebisbe. Els signes sacramentals (oli, espècies aromàtiques, pa i vi) són aportació dels onze arxiprestats. Hi són homenatjats els preveres que enguany celebren el 25è aniversari de la seva ordenació presbiteral: *Mn. Joan M. Banús Banús Mn. Josep M. Font Solé, Mn. Joaquim Fortuny Vizcarro, Mn. Joaquim Gras Minguella i Mn. Josep Queraltó Serrano*, i els que en celebren el 50è aniversari: *Mn. Jordi Barenys Capellades, Mn. Ramon Blas Batet, Mn. Jaume Gabarra Pubill, Mn. Francesc Gallart Magarolas, Mn. Josep Pascual Palau i el P. Lluís Vila Codinachs*.

A continuació, a la sala d'actes del Seminari, conferència a càrrec de Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona, sobre el document dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense «Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor», que es presenta a la premsa el mateix dia.

Tot seguit, al mateix Seminari, té lloc el dinar de germanor amb la participació de 130 comensals entre preveres, diaques i seminaristes.

Dimarts 3

Reunió 88a del Consell Episcopal. Presideix el Sr. Arquebisbe.
Tramesa diocesana (172).

Dimarts 17

Reunió 89a del Consell Episcopal. Presideix el Sr. Arquebisbe.
Tramesa diocesana (173).

Dissabte 22

III aniversari del traspàs de l'arquebisbe Ramon Torrella (any 2004).

Divendres 28

III Trobada dels escolars d'ESO al Seminari.

Assumpptes matrimonials administratius

CARTA

referent als matrimonis en què un dels contraents sigui de procedència nigeriana

A tots els rectors de parròquies i responsables de llocs de culte on se celebren casaments

Amb data de 17 d'abril de 2007 hem rebut un ofici de la Comissaria Provincial de Policia de Castelló en què se'ns alerta en relació amb casaments celebrats en què algun dels contraents és de nacionalitat nigeriana, ja que, segons ens diuen, en la majoria dels casos són il·legals i els estan investigant.

Per l'experiència que tenim en aquest tema concret, normalment aquestes persones nigerianes es fan passar per catòliques, la qual cosa ha fet que en algunes ocasions el rector de la Parròquia on s'ha celebrat el casament no hagi consultat aquest Arquebisbat sobre la conveniència o no d'aquesta celebració i hagi fet el casament. En els casos en què se'ns ha consultat, ens hem adonat que la documentació presentada no era original, i a més, en alguna ocasió les dades presentaven alguna irregularitat, i quan se'ls ha demanat que presentessin la documentació original han marxat i no se'ls ha tornat a veure més.

Tenint en compte tots aquests antecedents, us demanem que si us trobeu amb alguna petició de matrimoni per part d'alguna persona de

procedència nigeriana, ens presenteu a la secció de matrimonis d'aquest Arquebisbat tota la documentació que us proporcionin per tal de verificar l'autenticitat de les dades.

Atentament,

Rosalia Gras Minguella

Encarregada dels assumptes matrimonials administratius

Tarragona, 26 d'abril de 2007

Delegació de pastoral de la salut

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

CARTA

referent al pelegrinatge d'enguany, 2007

Als arxiprestos, rectors, vicaris de parròquies, preveres, diaques...

Estimats,

El pelegrinatge anual amb malalts al santuari de la Mare de Déu de Lourdes, una ruta de pregària i de servei, és el punt culminant de les activitats que organitza l'Hospitalitat de la nostra arxidiòcesi. Aquest any tenim el plaer de comunicar-vos que el pelegrinatge se celebrarà, si Déu vol, del 6 al 10 de juliol, d'un divendres a un dimarts, i, com sempre, serà presidida pel nostre Senyor Arquebisbe.

És per aquest motiu que gosem posar-nos en contacte amb vosaltres per a demanar-vos molt cordialment, de la manera que cregueu pastoralment més oportuna, la vostra sempre eficient col·laboració. Per tal que el pelegrinatge tingui l'èxit apostòlic que tots esperem, és molt necessària, com hem pogut comprovar tostemps, l'ajuda de les diferents parròquies de l'arquebisbat.

D'altra banda, també us demanariem, sempre segons les vostres possibilitats, que cada parròquia pogués estar representada en el pelegrinatge per un bon nombre de feligresos, tant al servei de malalts, com a *brancadiers* o infermeres, com en qualitat de pelegrins. Aquesta crida la dediquem molt especialment als joves, nois i noies.

Així mateix, considerem que és molt convenient la participació en el pelegrinatge de sacerdots. Coneixem les serioses dificultats que comporta deixar la parròquia un diumenge, en aquest cas el dia 8 de juliol. Tot i això, ens atrevim a demanar-vos, amb molta modèstia, que intenteu superar

els corresponents entrebancs, i que molts sacerdots diocesans es puguin sumar al pelegrinatge.

De bon antuvi us donem les gràcies. Molt cordialment,

Antoni Boada i Magriñà
President

Tarragona, 4 d'abril de 2007

Delegació diocesana de vocacions

CARTA

amb motiu de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Benvolguts,

En primer lloc us desitjo a tots molt bona Pasqua! Que el Senyor resuscitat ens ompli d'alegria i renovi en nosaltres l'entrega i el servei en les diverses tasques pastorals!

Com ja és habitual el *IV Diumenge de Pasqua*, Diumenge del Bon Pastor, celebrem la *Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions*. Enguany serà la XLIV Jornada. És per això que us faig arribar el missatge del sant pare Benet XVI, per tal que sigui una ajuda en la vostra pregària i en la vostra predicació. Doneu-lo a conèixer als membres de les vostres comunitats.

També aprofito aquesta comunicació per a presentar-vos una nova iniciativa de la pastoral vocacional a nivell de tot Catalunya. Després de la bona acollida i de la resposta tan generosa a la Cadena de Pregària per les Vocacions, els delegats diocesans de pastoral vocacional de la Conferència Episcopal Tarraconense us proposem crear un clima més ampli i constant de pregària per les vocacions. Fruit d'aquest interès és el llibre que us faig arribar, *Pregar per les vocacions*, de la col·lecció Celebrar del Centre de Pastoral Litúrgica. Els delegats l'hem preparat amb amor i entusiasme, i esperem que us agradi i us ajudi a pregar personalment i comunitàriament per les vocacions.

Constatem que ens cal *afavorir un clima més espiritual en la vida de les parròquies i de les comunitats cristianes*, i fomentar l'acompanyament personalitzat, la vivència de l'eucaristia diària, l'adoració agraïda del Santíssim Sagrament i la confessió freqüent. I això sense oblidar tots els voluntariats i serveis gratuïts i solidaris envers els més necessitats d'avui.

Aquest llibret, juntament amb el *cartell «Aquí preguem per les vocacions»*, vol ser un instrument pràctic per a motivar la pregària per les vocacions, per totes les vocacions. Us animo, juntament amb tots els delegats de pastoral vocacional de Catalunya, a buscar i a trobar moments de pregària

comunitària per les vocacions. Seria molt bo que ens les nostres comunitats cristianes hi hagués almenys *un dia al mes* (un dijous, per exemple) *de pregària per les vocacions* davant el Santíssim Sagrament. Alguns ja ho feu fins i tot amb més freqüència. Es tracta d'obrir-nos a l'acció sempre misteriosa i sorprenent de l'Esperit Sant que prega en nosaltres i fa eficaces les nostres súpliques. Prenguem consciència que som pobres i que sense l'ajut de Déu no podem fer res especialment en el camp vocacional.

Gràcies a tots per la vostra col·laboració i les vostres iniciatives!

Fraternalment,

Albert Valldosera Llorc, pvre.

Delegat diocesà de vocacions

Tarragona, 8 d'abril de 2007

Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona

FULL

referent a la documentació que caldria dipositar a l'Arxiu

Nota prèvia

Sempre que hàgiu de fer obres, rehabilitacions o neteja de les vostres abadies, locals parroquials o esglésies ens podeu avisar per tal que us ajudem a recollir la documentació que hi pugueu trobar, encara que us pugui semblar inservible, de poca importància o en mal estat. Amb molt de gust vindrem per tal d'avaluar-ne la importància, i si cal la dipositarem a l'Arxiu Històric Arxidiocesà. Us preguem que ens aviseu. Us ho agraiem molt.

- Llibres sacramentals anteriors a l'any 1936.
- Llibres antics de les confraries de la parròquia.
- Llibres de les confraries i associacions del segle XIX i XX, en desús (Filles de Maria, Apostolat de l'Oració, Acció Catòlica, Cursets de Cristiandat, etc.).
- Pergamins.
- Manuals notarials.
- Testaments fins a l'any 1907.
- Els expedients matrimonials i tota la documentació referent a ells; les llicències matrimonials, les dispenses apostòliques, els consentiments paternals, certificats castrens de solteria, amonestacions de matrimoni, etc.
- Estat dels comptes del culte i fàbrica de la parròquia.
- Rebuts i factures de la parròquia.

- Correspondència de la parròquia.
- Documentació sobre fundacions i causes pies de les parròquies.
- Documentació sobre les obres de la parròquia.
- Plànols i fotografies sobre obres efectuades a la parròquia.
- Documentació sobre actes organitzats per la parròquia (tómboles, cinema, teatre, etc.).
- Documentació personal de rectors anteriors de la parròquia (escrits, diaris personals, memòries, correspondència, sermons, etc.).
- Publicacions pròpies de la parròquia; fulls parroquials, programes de festes de la parròquia i del poble, programes i cartells de Setmana Santa, etc.
- Monografies d'història local.
- Butlletí eclesiàstic de Tarragona.
- Fotografies personals dels rectors i mossens de la parròquia.
- Enregistraments sonors i visuals (cassets, vídeos, dvds, etc.).

En el cas que trobeu algun tipus de documentació que no apareix en aquesta relació, si penseu que pot dipositar-se a l'Arxiu Històric Arxidiocesà ho podeu fer. Amb molt de gust vindrem a ajudar-vos a fer la selecció i a buscar-la, si calgués.

Full informatiu n. 1, abril 2007

Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona

FULL

referent als llibres que caldria dipositar a la Biblioteca

Nota prèvia:

Us fem avinent que s'ha encetat el projecte d'obrir novament al públic la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona.

Així doncs, podeu dipositar-hi tota mena de llibres, tant si provenen de la parròquia com de les vostres biblioteques personals, o de donacions de fidels o d'entitats religioses o civils.

Temàtica dels llibres:

- Teologia
- Sagrada Escripura
- Litúrgia
- Dret canònic

- Moral
- Ecumenisme
- Ètica
- Bioètica
- Filosofia
- Història
- Història local
- Geografia
- Pietat
- Hagiografia
- Religions diverses (judaisme, islamisme, budisme, etc.)
- Altres llibres de temàtica religiosa catòlica
- Llibres religiosos d'altres confessions cristianes
- Literatura catalana
- Altre tipus de literatura

En el cas que trobeu algun tipus de llibre, la temàtica del qual no apareix en aquesta relació, si penseu que pot dipositar-se a la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona, ho podeu fer. Amb molt de gust vindrem a ajudar-vos a fer la selecció i a buscar-los si calgués.

Full informatiu n. 1, abril 2007

Associació Cultural Sant Fructuós

CARTA

de presentació de la 'Petita passió de sant Fructuós'

Benvolgudes i benvolguts,

S'apropa la celebració del 1750è aniversari del martiri dels sants Fructuós, bisbe, i dels seus diaques Auguri i Eulogi, cremats vius a l'amfiteatre de Tarragona el 21 de gener de l'any 259 sota l'imperi dels cèsars Valerià i Gal·liè.

L'Associació Cultural Sant Fructuós va néixer amb l'objectiu de potenciar el coneixement de la *Passio Fructuosi* i de les arrels cristianes de la nostra bimil·lenària Església diocesana.

Entre les múltiples accions que l'Associació ha dut a terme en aquests últims anys, ha posat un èmfasi especial perquè les generacions dels nostres infants coneguin un tresor tan preuat. En aquest sentit, l'Associació posa en escena la *Petita passió de sant Fructuós*, que aquest any tornarà a representar-se al Teatre Metropol de Tarragona a finals del mes de juny (dia pendent de concretar). Posem al servei dels arxiprestats aquesta representació amb l'objectiu que pugui ser itinerant i un instrument catequètic per a tota l'arxidiòcesi.

Al mateix temps, l'Associació va publicar la *Petita passió de sant Fructuós* amb il·lustracions de Pilarín Bayés i complementada amb una fitxa pensada per a la catequesi o l'aula de religió. En aquest curs que entra seria bo que totes les parròquies i col·legis féssim un esforç per apropar la figura dels sants màrtirs i les nostres arrels cristianes als infants. L'instrument ja està creat, i us obsequiem amb un exemplar per a la biblioteca de la vostra comunitat. El preu de l'exemplar és de només 5 euros i pot ser un magnífic record de comunió i un material per a la formació catequètica i escolar. Si esteu interessats a fer comanda poseu-vos directament en contacte amb nosaltres a través del correu electrònic o dels números 877 021 824 i 628 891 442.

Una cordial salutació,

Associació Cultural Sant Fructuós

Tarragona, 12 d'abril de 2007

secció documental

Sant Pare

MISSATGE URBI ET ORBI

del dia de Pasqua. 8 d'abril de 2007

Germans i germanes d'arreu del món,
Homes i dones de bona voluntat!

Crist ha ressuscitat! Pau a vosaltres! Se celebra avui el gran misteri, fonament de la fe i de l'esperança cristiana: Jesús de Natzaret, el Crucificat, ha ressuscitat d'entre els morts al tercer dia, com deien les Escripures. L'anunci donat pels àngels, a punta de dia del primer dia després del dissabte, a Maria Magdalena i a les dones que van anar al sepulcre, l'escoltem avui amb emoció renovada: «Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat» (Lc 24,5-6).

No és difícil imaginar quins serien, en aquell moment, els sentiments d'aquestes dones: sentiments de tristesa i descoratjament per la mort del seu Senyor, sentiments d'incredulitat i estupor davant un fet massa sorprenent per a ser cert. Tanmateix, la tomba estava oberta i buida: ja no hi havia el cos. Pere i Joan, avisats per les dones, van córrer al sepulcre i van verificar que elles tenien raó. La fe dels Apòstols en Jesús, el Messies esperat, havia sofert una dura prova per l'escàndol de la creu. Durant la seva detenció, condemna i mort s'havien dispersat, i ara es trobaven junts, perplexos i desorientats. Però el mateix Ressuscitat es va fer present davant la seva set incrèdula de certes. No va ser un somni, ni una il·lusió o imaginació subjectiva, aquella trobada; va ser una experiència veritable, encara que inesperada, i justament per això particularment commovedora. «Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: "Pau a vosaltres"» (Jn 20,19).

Davant aquelles paraules es va revifar la fe gairebé apagada en els seus ànims. Els Apòstols ho van explicar a Tomàs, que no hi era, en aquella primera trobada extraordinària: «Sí, el Senyor ha complert tot el que havia anunciat; ha ressuscitat realment i nosaltres l'hem vist i tocat!» Tomàs, tanmateix, va restar dubtós i perplex. Quan, vuit dies més tard, Jesús va venir per segona vegada al Cenacle, li va dir: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient.» La resposta de l'apòstol és una commovedora professió de fe: «Senyor meu i Déu meu!» (Jn 20,27-28).

«Senyor meu i Déu meu!» Renovem també nosaltres la professió de fe de Tomàs. Com a felicitació pasqual, aquest any he elegit justament les seves paraules, perquè la humanitat actual espera dels cristians un testimoni renovat de la resurrecció de Crist; necessita trobar-lo i poder-lo conèixer com a veritable Déu i Home. Si en aquest Apòstol podem trobar els dubtes i les incerteses de molts cristians d'avui, les pors i les desil·lusions d'innombrables contemporanis nostres, amb ell podem redescobrir també amb convicció renovada la fe en Crist mort i ressuscitat per nosaltres. Aquesta fe, transmesa al llarg dels segles pels successors dels Apòstols,

continua, perquè el Senyor ressuscitat ja no mor més. Ell viu en l'Església i la guia fermament cap al compliment del seu desig etern de salvació.

Cada un de nosaltres pot ser temptat per la incredulitat de Tomàs. El dolor, el mal, les injustícies, la mort, especialment quan afecten els innocents —per exemple, els nens víctimes de la guerra i del terrorisme, de les malalties i de la gana—, no sotmeten potser la nostra fe a una dura prova? No obstant això, just en aquests casos, la incredulitat de Tomàs ens resulta paradoxalment útil i preciosa, perquè ens ajuda a purificar tota concepció falsa de Déu i ens porta a descobrir el seu rostre autèntic: el rostre d'un Déu que, en Crist, ha carregat amb les nafres de la humanitat ferida. Tomàs ha rebut del Senyor, i, per torna, ha transmès a l'Església el do d'una fe provada per la passió i mort de Jesús, i confirmada per la trobada amb ell ressuscitat. Una fe que estava gairebé morta i ha renascut gràcies al contacte amb les nafres de Crist, amb les ferides que el Ressuscitat no ha amagat, sinó que ha mostrat i continua indicant-nos en les penes i els sofriments de cada ésser humà.

«Amb les seves ferides, us curava» (1Pe 2,24), aquest és l'anunci que Pere va adreçar als primers convertits. Aquelles nafres, que en un primer moment van ser un obstacle a la fe per a Tomàs, perquè eren signes de l'aparent fracàs de Jesús; aquelles mateixes nafres s'han convertit, en la trobada amb el Ressuscitat, en proves d'un amor victoriós. Aquestes nafres que Crist ha contret per amor nostre ens ajuden a entendre qui és Déu i a repetir també: «Senyor meu i Déu meu.» Només un Déu que ens estima fins a carregar damunt seu les nostres ferides i el nostre dolor, sobretot el dolor innocent, és digne de fe.

Quantes ferides, quant de dolor hi ha en el món! No falten calamitats naturals i tragèdies humanes que provoquen innumbrables víctimes i ingents danys materials. Penso en el que ha passat recentment a Madagascar, a les Illes Salomó, a l'Amèrica Llatina i a d'altres regions del món. Penso en el flagell de la gana, en les malalties incurables, en el terrorisme i en els segrestos de persones, en els mil rostres de la violència —de vegades justificada en nom de la religió—, en el menyspreu de la vida i en la violació dels drets humans, en l'explotació de la persona. Miro amb aprensió les condicions en què es troben tantes regions de l'Àfrica: al Darfur i als països propers es dona una situació humana catastròfica i per desgràcia infravalorada; a Kinshasa, a la República Democràtica del Congo, els xocs i els saqueigs de les passades setmanes fan témer pel futur del procés democràtic congolès i per la reconstrucció del país; a Somàlia, la represa dels combats allunya la perspectiva de la pau i agreuja la crisi regional, especialment pel que fa als desplaçaments de la població i al tràfic d'armes; una greu crisi hi ha a Zimbabwe, per a la qual els bisbes del país, en un recent document, han indicat com a única via de superació la pregària i el compromís compartit pel bé comú.

Necessiten reconciliació i pau: la població de Timor Oriental, que es prepara per a viure importants convocatòries electorals; Sri Lanka, on només una solució negociada posarà punt i final al drama del conflicte que l'ensagna; l'Afganistan, marcat per una creixent inquietud i inestabilitat. A l'Orient Mitjà —junt amb senyals d'esperança en el diàleg entre Israel i l'Autoritat palestina—, per desgràcia res de positiu no ve de l'Iraq, on hi ha contínues matances, mentre fugen les poblacions civils; al Líban, l'estancament de les institucions polítiques posa en

perill el paper que el país està cridat a exercir en l'àrea de l'Orient Mitjà i n'hi-poteca greument el futur. No puc oblidar, per fi, les dificultats que les comunitats cristianes afronten quotidianament i l'èxode dels cristians d'aquella terra beneïda que és el bressol de la nostra fe. A aquelles poblacions renovo amb afecte la meua proximitat espiritual.

Estimats germans i germanes: a través de les nafres de Crist ressuscitat podem veure amb ulls d'esperança aquests mals que afligeixen la humanitat. En efecte, ressuscitant, el Senyor no ha tret el sofriment i el mal del món, però els ha vençut d'arrel amb la superabundància de la seva gràcia. A la prepotència del mal ha oposat l'omnipotència del seu amor. Com a via per a la pau i l'alegria ens ha deixat l'amor que no tem la mort. «Que us estimeu els uns als altres» —va dir als Apòstols abans de morir— «tal com jo us he estimat» (Jn 13,34).

Germans i germanes en la fe que m'escolteu des d'arreu de la terra! Crist ressuscitat és viu entre nosaltres, ell és l'esperança d'un futur millor. Mentre diem amb Tomàs: «Senyor meu i Déu meu!», ressona en el nostre cor la paraula dolça però comprometedora del Senyor: «Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus» (Jn 12,26). I també nosaltres, units a ell, disposats a donar la vida pels nostres germans (cf. 1Jn 3,16), ens convertim en apòstols de pau, missatgers d'una alegria que no tem el dolor, l'alegria de la Resurrecció. Que Maria, Mare de Crist ressuscitat, ens obtingui aquest do pasqual. Felix Pasqua a tothom!

ASSOCIACIÓ TARRACO MINUSVÀLIDS

Av. Catalunya, 32 (Passatge) - Tel. 977 22 12 14 - Tarragona

AL SERVEI DELS COL·LECTIUS DE DISCAPACITATS

EL NOSTRE FUTUR ESTÀ EN LA TEVA COL·LABORACIÓ

NO TEMAS IR DESPACIO, TEME NO AVANZAR 1,50 €

Serveis:

Microbusos - Tallers - Fàbriques

Cultura-Esport:

Biblioteca - Professors - Cursets

Atletisme - Natació - Bàsquet

Salut:

Centre mèdic - Rehabilitació -

Material ortopèdic

La nostra obra social surt dels beneficis de la venda del cupó, després de donar treball als minusvàlids

CASA
REINA
DALMAU S.C.P.

Rambla Nova, 125
Tel. 977 21 91 57 - Fax 977 23 53 46
43001 TARRAGONA

RÈTOLS DE LLAUTÓ
METACRILAT I LLUMINOSOS
PLAQUES DE MATRÍCULA
(a l'acte)
SEGELLS DE CAUTXÚ
(entrega ràpida)
SENYALS DE TRÀNSIT
I D'OBRES
EXTINTORS
SERIGRAFIA

